

Vår ropande röst

och jag tror att det är många som kommit ut hit i dag
som ändå känner samma stolthet som jag
att man ändå vågar säga högt här ute
hur kan man inte vilja leva som oss
för vi har nu varit med om
vilken behållning det är för människan
att vi skulle behöva allt mindre söderifrån
detta gör att vi kommer längre och längre ifrån städerna
man blir så främmande inför människorna där
som söker sin glädje samtidigt på för många hörn
och med nackarna ner över varsin leksak
så blundar dom för allt som går fel med världen
men vi har sett här i våra samhällen vad som bör göras
men en människa blir inte utan ansvar för det
men detta det är en drivkraft
att marken uppenbarar för oss sitt tillstånd
att alla har skuld i det och måste ställa frågan
inte är det väl rätt att lämna det här till kommande
därför måste vi inte bara arbeta för oss
att vi bara ser till det egna
nej tvärtom
som byfinnar och samer
ska vi lämna dörren på glänt
att dom kommer söderifrån också för att dela

men vi hör också ropen på arbetskraft och tillväxt
och som blir till något som lockar
som har varit det under alla tider
men i dag kräver det allas medverkan
allt det där är främmande för oss
men det är inte så främmande
att det inte skulle utöva en dragningskraft på oss
när vi har det så nära
och då lockas man att tänka
att nog kunde man väl kunna lära av dom
eller att vi åtminstone kunde närma oss
när det kommer sådana erbjudanden
nog kan du leva som oss fast du har flyttat
och det var förr till och med uppmuntrat att flytta
och dessvärre finns det sådana som gått på den finten
vi är här i dag ännu några som fortfarande är kvar där
som ännu försöker dra ut sladdarna

och inbillar sig kanske vara fri att välja
ja också då när händerna söker tekniken
då räknar dom kanske inte med påföljderna
så är det ju också för oss som varit här länge
att man fortfarande kan känna av jekten
så jag vet att vi har orsak i dag
att uppmana varandra en och annan gång
att vi klarar oss bättre utan

vi ser också hur vi blir ändå fler som kommer
och vi får glädjas för dom
och ytterligare när vi ses
när vi träffar kamrater från andra byar
och hjälper när man ber om hjälp
och ser till att alla har vad vi behöver
vi behöver inte hela tiden nånting nytt
fast världen längtar hela tiden efter nytt
och jag tror kamrater och likasinnande
att vi kan i dag också garantera fortsatt sammanhållning
i det arbete som här ska göras framöver
och aldrig att vi ska försumma att slå fast
att vi har alltid klarat oss utan dom
att dom har aldrig klarat sig utan oss
att marken är vår och självständigheten
i evighet, jajamen